

Mette Christensen

Mette Christensen er Danmarks forligskvinde med ansvar for det offentlige område siden 1993.

Mette gik på Randers Realskole 1957-1961, og hun erindrer her sin tid på skolen, som hun karakteriserer med ordene:

*Læring
Flid
Autoritet*

I midten af august 1957 begyndte jeg som elev i 6.a på Randers Realskole på den del, der da lå på Lille Torv. Som så mange andre kom jeg fra en af omegnens landsbyskoler. Randers Realskole - kaldet "Harbos" efter den daværende skoleinspektør - virkede som overbygning for de skoler, der ikke havde deres egen.

På den første skoledag i den "nye" skole mødte en række håbefulde og spændte børn, hvoraf de fleste kom fra oplandet. Jeg husker ikke, hvor mange elever i klassen vi var i 1957, men i 1961 ved afslutningen var vi 28. Det forhold, at størstedelen af klassens elever boede uden for Randers, betød, at vi kom ind med tog eller rutebil (bus), hvis ankomst- og afgangstider passede med skoletiden. Gode venskaber blev etableret, og ofte var jeg på weekend eller julebe-

søg hos en klassekammerat.

Randers Realskole var kendt for et højt faglig niveau, og tilegnelse af viden var af stor betydning. Set med nutidens øjne vil man nok karakterisere undervisningen som gammel-dags katederundervisning. Der var ikke plads til større drøftelser eller refleksioner, og vi bestred heller ikke fakta, ligesom fake news kun eksisterede som jokes. Læring var absolut nødvendig, når eksamen skulle bestås.

Det ugentlige antal undervisningstimer var ca. 34, herunder lørdagsundervisning, og for os, der i 8. og 9. klasse havde tilvalgt latin og fransk, lå der 4 timer oveni. Dertil kom naturligvis hjemmearbejdet med opgaver og forberedelse til næste dag. Havde forberedelsen ikke været tilstrækkelig, og var f.eks. de tyske

*Trods den på daværende tidspunkt naturlige afstand
til lærerne var forholdet ikke forbundet med frygt,
men med respekt og tillid...*

verber ikke på plads, fik man besked på at øve sig ved at skrive dem f.eks. 10 gange til næste time. Hverken klogskab eller interesse var således tilstrækkelig, også flid var påkrævet. Dette var således en god øvelse i at lære arbejdsdisciplin, selvom det ikke altid var sjovt at tage hjemmefra kl. 7 om morgenen og være hjemme kl. 3 for derefter at lave lektier. Jeg tror ikke, at jeg tænkte så meget over det, men blot at det var et vilkår for at til egne sig viden.

Vi fik en grundig undervisning i geografi, også med brug af blindkort dvs. kort uden navne, af fru Lykke. Dette har gjort, at jeg selv mange år efter er i stand til at placere lande, byer og floder uden vanskelighed.

I historie havde vi først fru Fræhr og senere hr. Grønbæk, en klassisk historieundervisning i kronologisk rækkefølge, hvilket gav et godt overblik over sammenhængen mellem de forskellige tidsperiode og deres placering i forhold til hinanden. Bortset fra Mesopotamien, Assyrien og faraoernes Ægypten omfattede undervisningen kun Europa og Danmark. Viden om historie giver både dagligt, men også under rejser, mere perspektiv i det, jeg ser, og jeg er glad for, at jeg ikke kun fik de sporadiske nedslag i form af temaer, som senere har været undervisningsformen. Sprogfagene, engelsk, tysk og fransk, tog vores venlige klasselærer Johs. Vølver sig af.

Han fik givet mig et godt grundlag bl.a. gennem grammatikdelen for at udbygge mit kendskab til sproget. Skolens viceinspektør Svend Pedersen (SP) underviste os i naturhistorie, som på det tidspunkt ikke havde min store interesse. Det skyldtes bestemt ikke undervisningen. Alt i alt var jeg rigtig glad for at gå i skole og glædede mig ofte til, at sommerferien snart var slut.

Tiden var ikke til at sætte spørgsmålstegn ved autoriteterne. Skolens inspektør Johannes Harbo krævede absolut disciplin. Ikke kun orden i klasserne, men også i skolegården. Man stod i lige rækker klassevis, inden man gik op i klassen om morgenen, og ak for den, der ikke overholdt disciplinen. Han/hun kunne blive kaldt op til Harbo til samtale. Vi havde jo frivilligt valgt skolen og måtte derfor underkaste os vilkårene, som var flid, læring og disciplin.

Vi var naturligvis De's med lærerne, skelnede mellem fru og frøken og tiltalte dem med hr./fru/fr. + efternavn.

Trods den på daværende tidspunkt naturlige afstand til lærerne var forholdet ikke forbundet med frygt, men med respekt og tillid. Lærerne var meget forskellige, men jeg husker dem som fagligt dygtige. Skolens ånd var baseret på gode borgerlige værdier, hvilket gik igen hos lærerne. Ellers var de næppe blevet ansat.

...Mette Christensen

Fælles morgensang var en fast del af skoledagen. Det var en god måde at få lært de danske salmer og sange at kende, selvom vi også havde sang. Morgensamlingen var ligeledes en måde at få kommunikeret fælles beskeder og meddelelser. Stolt var naturligvis skolen, når der blandt meddelelserne kunne oplyses, at skolens pigekor igen havde vundet Danmarks Radios konkurrence "Sangerdyst fra kyst til kyst". Dette takket være skolens dygtige sanglærer Gunnar Pedersen (GP).

Det kunne lyde som en trist skolegang med strenge lærere og velafrettede børn, men det var det selvfølgelig ikke. Lærerne havde også humor, og eleverne lavede også numre, ligesom vi til tider turde sige læreren imod og bestride rigtigheden af hans udsagn. Den klassiske ordveksling med vores dygtige matematiklærer Graversen var ofte den, når han havde sagt noget, som vi senere vendte tilbage til. Ordvekslingen kunne være: Eleverne: "Jamen, det var ikke det, du sagde lige før". Graversen: "I kan kun udtale jer om, hvad I hørte, ikke hvad jeg sagde". Alt sagt i et venskabeligt og hyggeligt toneleje.

Jeg har ofte sendt Graversen en tanke, når jeg i mit arbejde som dommer har kunnet konstatere, at der er forskel på, hvad den ene mener at have sagt, og den anden mener at have hørt.

Harbo var kendt som en bøs herre, men han kunne bestemt også være venlig og løsningsorienteret. En dag, hvor regnen "stod ned i stænger", ringede en elev fra Langå-toget til Harbo og fortalte, at han og de øvrige elever ikke ville være i stand til at komme til første undervisningstime på grund af regnen. Dette var ingen undskyldning for at slippe for undervisning, så Harbo sendte en række taxi til at hente de "nødstedte".

Efter den afsluttende eksamen var der klassesetur til Norge sammen med yderligere en klasse. Vølver, vores klasselærer, deltog også på turen, og han dukkede altid op på de mest uventede tidspunkter, hvilket ramte min sidekammerat Else, som han altid fandt med en is i munden. Ikke fordi vi andre ikke spiste is, men vi var bare lidt heldigere. I øvrigt havde Vølver ofte kommentarer til de madpakker, vi fik udleveret.

Gastronomien havde endnu ikke indtaget Norge, så det var ofte et valg mellem myseost og myseost.

Jeg har således kun gode minder fra de 4 år på Randers Realskole og ønsker tillykke med jubilæet.